

Vinko Möderndorfer

MALI NOČNI KVARTET

Iz obrazloženja za nominaciju za Grumovu

Mali noćni kvartet je iznenađujuće napeta i duboko potresna drama. Događanje u njoj se stepenuje od absurdom obojene noćne posjete do otkrivanja velike ljudske tragedije i proističe u katarzično intoniran, sadržajno otvoren kraj.

Susret dva bračna para sa različitih krajeva društvene ljestvice, koji na prvi pogled nemaju ništa zajedničko, otkriva brojne paradokse današnjeg društva. Na jednoj strani su ljudi, koji u zaoštrenoj ekonomskoj situaciji postupno gube materijalnu sigurnost i dostojanstvo, na drugoj strani su oni koji su se našli u istoj situaciji, dodatno je iskoristili, stekli bogatstvo i s njim također moć. Život je jednako nepredvidljiv za jedne i za druge. U nesreći su moć i novac relativni, jer neke stvari jednostavno nije moguće kupiti. U nesreći je važno srce.

Majstorski izgrađena drama, koja postupnim otkrivanjem spaja i kroz brojna iznenađenja stepenuje napetost događanja, s posebnim senzibilitetom također progovara o različitim mentalitetima, o trepeljivosti i netrepeljivosti, o koegzistenciji, o ljudskom integritetu.

Na konkretnom i simboličnom nivou također govori o bezizlaznosti mlade generacije, koja je u centru događanja, mada na sceni nastupaju samo roditelji. Dramu, duboko potresnih zbivanja i temeljnih spoznanja, odlikuju odlični dijalozi, istančana psihologija likova i čak svojevrsan humor, osjećaj za tragikomičnost situacija u kojima bez skrivanja dolaze do izražaja pažljivo sakrivane ljudske slabosti i brojne predrasude.

Vinko Möderndorfer

MALI NOĆNI KVARTET

Adagio molto cantabile

Prevod: AMILA KADIĆ

Radnja se dešava svaku noć,

od

23:14h do 23:34h

I od

03:56h do 05:04h

LIKOVNI PREMA REDOSLIJEDU POJAVLJIVANJA:

Mejra

Andrej

Emir

Barbara

PRVI ČIN1. prizor

allegro con brio

Stan u starom socijalističkom bloku.

Kuhinja.

Stol, stolice, kuhinjski elementi. Sve veoma staro i dotrajalo. Mada čisto.

Noć.

Zvono. Zvono. Zvono.

Nejra oblači kućnu haljinu. Žuri da otvori.

NEJRA:

Nije valjda da opet nemaš ključeve.

Otvori vrata. Pred vratima Andrej.

NEJRA: Mislila sam ...

ANDREJ: Ja sam ...

NEJRA: Šta želite? Kasno je.

ANDREJ: Znam.

NEJRA: Jeste li pijani?

ANDREJ: Ne. Jedno pivo. Viski. Ne, ne.

NEJRA: Laku noć!

ANDREJ: Slušajte.

NEJRA: Spavala sam.

ANDREJ: Hitno je.

NEJRA: Zatvorit ću vrata.

ANDREJ: Ne!

NEJRA: Molim vas pomaknite nogu.

ANDREJ: Ne tražim puno.

NEJRA: Emire! Emire!

ANDREJ: Ako zovete muža ... Znam da nije kod kuće.

NEJRA: Jeste. Spava. Sada će se probuditi. Emire!! Doći će da vidi šta se dešava.

Pomaknite nogu!

ANDREJ: Tražio sam ga.

NEJRA: Radi na građevini. Ako se probudi pokazat će on vama svoje.

ANDREJ: On je noćni čuvar.

NEJRA: Sada. Prije je radio na građevini. Na dizalici.

ANDREJ: Nije više ni noćni čuvar.

NEJRA: Šta pričate?! Ne razumijem vas. Svaki trenutak treba da se vrati.

ANDREJ: Malo prije ste rekli da spava.

NEJRA: Vrištati ću. Pozvonili ste na pogrešna vrata.

ANDREJ: Lijepo vas molim...

NEJRA: Šta molite? Ponoć je. Andrej! Andrej!

ANDREJ: To sam ja.

NEJRA: Andrej je moj sin. U sobi je. Andrej! Andrej, tu je neki muškarac ...

ANDREJ: I meni je ime Andrej. Da vam objasnim ...

NEJRA: Ne dotičite me. Upomoć! Andrej!!

ANDREJ: Nema ga. Vašeg sina nema.

NEJRA: Lijepo vas molim da sklonite nogu! Halo! Pomozite!

ANDREJ: Lijepo vas molim pustite me u stan!

Andrej iznenada legne na prag.

ANDREJ: Samo na minutu. Lijepo vas molim.

Tišina.

NEJRA: Čovječe šta je s vama?! Zašto ležite na podu? Komšije će ...

ANDREJ: Pustite me unutra molim vas. Želio bih vam reći ...

NEJRA: Trebate pomoć. Ja nisam ... Nemamo telefon ...

ANDREJ: Isključili su ga. Znam.

NEJRA: Mogu pozvoniti kod komšije ...

ANDREJ: Hitno je.

NEJRA: Razumite da vas ne mogu pustiti u stan. Sama sam. Ne poznajem vas. Nemam pojma ko ste. Ne znam šta hoćete od mene ... Možda ste provalnik, nasilnik, šta ja znam ...

Andrej se osloni na lakat, iz džepa izvuče novčanik.

Izvuče dokumente. Pokaže ih Nejri.

ANDREJ: Moji dokumenti, vozačka, lična, zdravstvena ... Neću vam ništa.

NEJRA: Šta želite?

ANDREJ: Sjesti za stol s vama. I reći vam ...

NEJRA: Ne možete mi ovdje reći?

ANDREJ: Ne.

Nejra se razmišlja.

NEJRA: Ne mogu usred noći nepoznatog čovjeka pozvati u kuhinju.

ANDREJ: Važno je.

NEJRA: Šta će reći komšije? Moj muž će doći s posla.

ANDREJ: Oženjen sam .

NEJRA: I zbog toga vas trebam pustiti da uđete?

ANDREJ: Volim svoju ženu.

NEJRA: Lijepo vas molim pomaknite se. Ustanite. Idite spavati.

Tišina.

Andrej leži na podu. Ne miče se.

NEJRA: Šta vam je? Jeste li bolesni?

ANDREJ: Samo pet minuta.

Tišina. Nejra se opet razmišlja.

NEJRA: Ostaviću otvorena vrata.

ANDREJ: Uredu.

Andrej ustane i pokraj Nejre uđe u kuhinju.

Nejra još neko vrijeme stoji na vratima. Andrej sjedne za stol. Nejra ostavi otvorena vrata prema stubištu. Stubišno svjetlo se ugasi. Nejra sjedne u kuhinji nasuprot Andreja.

2. Prizor

Larghetto

Tišina.

NEJRA: Kažite.

ANDREJ: Šta?

NEJRA: Šta ste htjeli.

Tišina.

ANDREJ: Pa ustvari ... Ne znam šta sam mislio.

Tišina.

NEJRA: Ne znate šta ste mislili?!

ANDREJ: Hoću reći ... Ne znam kako da kažem.

Tišina.

NEJRA: Idite.

ANDREJ: Samo trenutak.

NEJRA: Odmah!

ANDREJ: Ne razumijete. Teško je.

NEJRA: Odoh spavat. Sutra radim.

ANDREJ: Ne radite.

NEJRA: Radim.

ANDREJ: Znam sve o vama.

NEJRA: Ništa vi ne znate.

ANDREJ: Raspitao sam se.

NEJRA: Napolje!

ANDREJ: Već dvije godine ste na birou. Imam prijatelja na birou, pa sam ga nazvao.

NEJRA: Zašto vas sve to zanima?

ANDREJ: Ja sam poslovan čovjek. Uspješan.

NEJRA: Koji ponoći zvoni na tuđa vrata.

ANDREJ: Mislio sam nazvati ...

NEJRA: Nemamo telefon.

ANDREJ: Znam. Zato sam pozvonio.

NEJRA: Andrej, naš sin, ima mobitel, sam ga plaća ...

ANDREJ: Moja kći također. Ja plaćam.

NEJRA: Još jednom pitam: zašto ste došli?

ANDREJ: Bogat sam.

NEJRA: Lijepo.

ANDREJ: Uspješen.

NEJRA: I volite svoju ženu. I to ste rekli.

ANDREJ: I kćerku.

NEJRA: Ne vidim smisla u svemu tome ... Žao mi je da sam vas pustila za stol.

ANDREJ: Premalo sjedimo za stolom. Mislim, porodica ... Ljudi. Ponekad se sve rješavalo za stolom. Moj otac je bio zanatlija, obučar, tukao me, ja svoje kćeri nikada nisam udario ... A otac i ja smo sve rješavali za stolom, iako je bio grubijan. Rješavali smo probleme. Da barem danas više razgovaramo za stolom ...

Nejra ustane.

NEJRA: Neću vas više slušati. Molim vas da odamh napustite naš stan.

ANDREJ: Sačekajte nisam vam još rekao ...

NEJRA: Ne zanima me.

ANDREJ: Tražio sam vašeg muža.

NEJRA: Napolje!!

ANDREJ: Saznao sam gdje radi ... I oni su ga tražili. Naći će ga.

NEJRA: Ko *oni*? Moj muž je pošten. Radi u obezbjeđenju.

ANDREJ: Odušten je.

NEJRA: Šta pričate?!

ANDREJ: Nije vam rekao.

NEJRA: Emir ne laže. Nikada u životu nije slagao.

ANDREJ: Ako nešto prešutiš, to još nije laž. Samo odgodiš istinu.

NEJRA: Mi smo poštena porodica.

ANDREJ: Htio sam prvo razgovarati s njim.

NEJRA: Ko ste vi?

ANDREJ: Crni vrag ...

NEJRA: Molim?

ANDREJ: Nesrećani vrag u obliku čovjeka kome sve ide naopako.

NEJRA: Jeste li policajac?

ANDREJ: Ne. Ali imam prijatelje. Ako imaš novac, imaš i prijatelje. Posvuda ih imaš. I ja ih imam. Posvuda. Plaćaš i imaš.

NEJRA: Ako ne odete vi, otiću ja.

Nejra obuče kaput.

ANDREJ: Ali mi ne mogu pomoći. Ni policija, ni država, niko mi ne može vratiti moju sreću ...

NEJRA: Idem kod komšija. Vi kako hoćete ...

ANDREJ: Samo mi vi možete vratiti sreću. Samo vi.

NEJRA: I policiju ću nazvati.

Upali se svjetlo na stubištu.

Nejra pritrči u predsoblje.

NEJRA: Emire! Moj muž je došao.

Čujemo korake. Neko se penje uz stepenice.

ANDREJ: Kad imaš sreću, ne znaš da je imaš. Kad se gasi u tvojim rukama, ne možeš zautaviti njeno gašenje. Sreću ne pališ kao svjetlo, ne možeš joj prinjeti šibicu da bi ponovno gorjela. Razumijete? U mojim rukama se gasi. I ništa mi ne pomaže. Ni novac, ni ljudi na položajima, ništa.

Nejra na stepeništu.

NEJRA: Emire! Hvala bogu da si tu ...

Na vratima se pojavi Emir.

Umoran čovjek.

Siv u licu, siv u duši.

3. Prizor

tenuto, rinforzando

NEJRA: Ovaj gospodin ... Samo je pokucao ... Ne poznajem ga.

Emir uđe u hodnik.

Bulji predase.

Andrej ustane.

ANDREJ: Tražio sam vas.

Emir ćuti.

NEJRA: Nemam pojma šta hoće.

ANDREJ: Htio sam biti prvi.

Emir ćuti.

NEJRA: Kaže da nemaš posla, da si otpušten?

ANDREJ: Prije dva mjeseca.

NEJRA: Lažete! Emire, reci!

Emir ćuti.

ANDREJ: Morao sam platiti da mi kažu.

NEJRA: Emire je li istina?

ANDREJ: Kad platiš, kažu sve. Kad platiš više, kažu više nego sve.

Emir pogleda svoju ženu. Odsutno.

EMIR: Obuci se, idemo!

NEJRA: Kuda? Šta se dogodilo Emire?

ANDREJ: Našli su vas.

NEJRA: Ko? Ko je koga našao?

EMIR: Idemo.

NEJRA: Sav si blijed ... Ne idem nikuda dok ne kažeš šta se dešava.

EMIR: Ženo idemo! Sin nam je u bolnici!

NEJRA: Andrej ...

ANDREJ: Ja ću vas odvesti.

Andrej žureći pokraj njih izađe na stubište.

ANDREJ: Dole imam auto.

Emir povuče zbunjenu ženu Nejru i izvuče je iz stana.

Svjetlo se ugasi.

Tama.

4. Prizor

adagietto

Nakon nekoliko sati.

Vrata se otvore. Uđu Nejra i Emir. Iscrpljeni.

Nejra upali svjetlo.

Emir joj pomaže da skine kaput.

NEJRA: Kako je moguće?

EMIR: Mladi su . Brzopleti.

NEJRA: Njemu nije bilo ništa.

EMIR: Kome?

NEJRA: Mašini, tamo, na policijskom dvorištu ...

EMIR: Neoštećen. Možemo ga prodati. Brz problema.

NEJRA: Kako je moguće?!

EMIR: Čovjek nije mašina. Meso je mehko. Kostí krahke.

Tišina.

NEJRA: Ti si kriv.

EMIR: Nisam.

NEJRA: Kupio su mu ga.

EMIR: Sam je uštedio. Ja sam samo dodo'.

NEJRA: Dozvolio si.

EMIR: On je moj sin. I ja sam imao motor ... U tim godinama. Bio sam još mlađi. Imao sam stare motore, vozili smo se po brdima, padali smo ... Zato mi se činilo uredu da i moj sin ima motor. Muškarci voze motore.

NEJRA: Ja nisam imala riječ.

EMIR: Ženo, šta je tu je. Sreća u nesreći. Ništa polomljeno, ništa razbijeno.

NEJRA: Moći ćeš ga prodati. Samo o tome razmišljaš.

EMIR: Kostí mislim. Nema polomljenih kosti. Cijeli je. Naš sin je čitav. Mogao je ostati pola godine u gipsu, kičma, ruke, noge, mogao je ostati invalid, sav polomljen, mom prijatelju su zbog pada s motora odrezali nogu.

NEJRA: Glava.

Trenutak tišine.

EMIR: Operisali su ga.

NEJRA: Rekli su ...

EMIR: Da je stabilno.

Tišina.

NEJRA: Skuhaću kafu.

EMIR: Nemoj.

NEJRA: Sad i onako ne mogu više spavat. Nikada više neću moći mirno spavati.

EMIR: Jutros sam skuhao zadnju.

NEJRA: Misliš da bi mogla pozvoniti komšiji?

EMIR: Još nije dan.

Tišina.

NEJRA: Ti nisi čuo šta su rekli.

EMIR: Nije još dan.

NEJRA: Ja sam čula.

EMIR: Šta?

NEJRA: Glava.

EMIR: Glava treba odmor.

NEJRA: Čula sam kad su rekli kako njegova glava ...

EMIR: Moraće odmarat. Moći ćeš bit' s njim po cijeli dan. I onako nemaš ...

NEJRA: Posla?

EMIR: ... šta radit.

Tišina.

Nejra sjedne za stol. Emir naspram nje.

NEJRA: Onaj čovjek što nas je vozio na hitnu, rekao je ...

EMIR: Izvuće se.

NEJRA: ... da više ne radiš u obezbjeđenju.

EMIR: Naš sin će se izvući! Tvrdoglav je. Pravi tvrdoglavi tikvan. Uvijek je bio. Sjećaš se koliko se puta kao dijete udario u glavu? Stalno se udarao. Kada smo bili kod nene Ade i samo što smo popili kafu, odozdo je udarilo, sjećaš se, odozdo u garaži, tako je udarilo da je nena Adi rekla: Jao peć je eksplodirala! A ustvari je naš malac pao na glavu. I uopšte nije plakao. Samo je škiljio. Nikada nije plakao. Uvijek sam govorio da ima tvrdu tikvu. Tvrdoglavko! Zato će se izvući.

NEJRA: Već dva mjesca.

EMIR: Tvrda tikva mu je sad pravo dobrodošla.

NEJRA: Zašto mi nisi rekao?

Tišina.

EMIR: Sredit će se .

NEJRA: Mogao si mi reći da su te otpustili.

EMIR: Glava uvijek zaraste. Odmor, onda dalje naprijed . Motor ću prodati . Odmah, još prije nego izađe iz bolnice.

Tišina.

NEJRA: Strah me.

Emir je pogleda. Preko stola je uhvati za ruku.

EMIR: Mene isto.

Zvono.

Zvoni. Zvoni.

5. Prizor

incalzando con fuoco

Tišina.

Zvoni. Zvoni.

EMIR: Možda su iz bolnice ...

Zvoni.

EMIR: Šta ako su stvarno ...

Zvoni.

EMIR: Rekli su da će nekoga poslati ako se šta promijeni...

Zvoni.

NEJRA: Da otvorim?

Emir klimne glavom.

Nejra u strahu otvori vrata.

Pred vratima Andrej.

NEJRA: Opet vi! Šta želite?

ANDREJ: Upravo dolazim iz hitne ...

Emir ustane.

EMIR: Šta ...?

NEJRA: Je li sve uredu?

ANDREJ: Tražio sam vas. Pobjegli ste mi.

EMIR: Išli smo pješke.

ANDREJ: Odvezao bih vas ja.

NEJRA: Htjeli smo biti sami.

EMIR: Onda smo otišli na bus.

NEJRA: Nešto nije uredu?!

ANDREJ: Zasada je stabilno. Mogu li ući?

Tišina.

Nejra se pomakne.

Andrej uđe u kuhinju.

Nejra zatvori vrata.

Stoje nasredi kuhinje.

EMIR: Hvala što ste nas odvezli tamo ...

ANDREJ: Nije problem.

EMIR: Krasan auto.

ANDREJ: Ja.

EMIR: Jeep. Kožna sjedišta.

ANDREJ: Da.

Tišina.

NEJRA: Radite u bolnici?

ANDREJ: Tako dugo se vučem po bolnicama ... Ja. Stvarno bi me mogli u nekoj zaposlit

Tišina.

EMIR: Policajac koji je pravio zapisnik rekao je da ste mu pomogli naći me.

ANDREJ: Andrej, vaš sin, kada se sve dogodilo ... uz sebe nije imao dokumente ...

NEJRA: Uvijek mu kažem: *Andrej, nosi ličnu karti sa sobom!* A on mi kaže: *Mama, idem se vozati oko blokova. Svi me poznaju.*

ANDREJ: Sa sobom je imao telefon. Na cestu ga je bacilo, dvadest metara od kandelabra, gdje se ...

Tišina.

ANDREJ: Sreća da je ostao čitav. Mislim, telefon. Stara marka. Dobra marka. Danas prave takve da se odmah raspadnu. Kakav novi ipod ne bi izdržao tako jak udarac ... Kandelabar, taj, direk sa svjetlom, u koji se zaletio ...stoji nageť ...

Tišina.

ANDREJ: U telefonu je imao sačuvan vaš broj. Pisalo je: Čale.

EMIR: Zabranio sam mu da me tako zove.

ANDREJ: Mislilo sam da je to kućni broj, a bio je to broj na poslu ... I tamo su mi rekli da već dva mjeseca ne radite. Ali da navratite svaku večę. Čovjek koji radi na vašem mjestu vas poznaje... dao mi je vašu adresu. Platio sam ...

EMIR: Janez. Mlađi je. Njega su uzeli.

NEJRA: Ko ste vi?

ANDREJ: Htio sam biti prvi.

NEJRA: Ne razumijem, ništa više ne razumijem.

EMIR: Ženo nije ni važno ...

NEJRA: Kako *nije važno*? Pokucao je na vrata, ne poznajemo ga, vozio nas je u bolnicu, tražio te, našao te, preturao je po sinovom telefonu ... Kako *nije važno*?! Kao što nije važno da si opet bez posla, a to mi nisi rekao. Morala sam saznati od stranca. Ko ste? Kažite mi ko ste? Hoću da znam!

ANDREJ: Ja sam otac.

NEJRA: To nije odgovor.

ANDREJ: U ovom trenutku je to najvažnije.

EMIR: U ovom trenutku je najvažnije da je naš sin imao sreće. Sreću u nesreći. Sve ostalo je nevažno. Posao će se naći, opet ćemo imati telefon, auto, neku starudiju, sve drugo nije važno, samo da je s Andrejem sve uredu.

Tišina.

ANDREJ: Stabilno.

EMIR: Stabilno. Da.

ANDREJ: Zbog toga sam tako žurio.

Tišina.

ANDREJ: To da je stabilno, dobro je. I to što je mlad. Sedemnaest?

NEJRA: U augustu. Dvanaestog.

ANDREJ: Moja kći je u oktobru. Šestnaesti. Vršnjaci su.

NEJRA: Je li se poznaju? Jeste li zbog toga došli?

ANDREJ: Ne poznaju se. Nikada se nisu vidjeli. Ne živimo tu. Mi smo iz drugog kraja. Imamo kuću na moru. Trenutno smo žena i ja u hotelu.

NEJRA: Volite je.

ANDREJ: Da.

EMIR: Šta pričaš ženo?!

NEJRA: Rekao mi je. Dok si ti hodao po gradu i lagao mi da ideš na posao ...

EMIR: Nejra!

NEJRA: ... mi gospodin kojeg uopšte ne poznajem ...

ANDREJ: Ime mi je Andrej, isto kao vašem sinu ...

NEJRA: ... rekao mi je da je bogat, da ima ženu, koju voli, ali da nije sretan ... pokazao mi je svoje dokumente. I ležao je preda mnom. Na pragu. Da ne bi zatvorila vrata.

ANDREJ: Nisam vam mogao prvi reći za nesreću.

MEJRA: Ništa mi niste rekli. Ni sad mi ništa niste kazali. Ko ste, šta ste, šta hoćete od nas? Naš sin je nastradao, razumijete li? Naš sin! Pustite nas! Pođite svojim ogromnim autom nazad na more, u hotel. Ništa me ne zanima. Samo idite! Mi imamo drugih briga. Moraćemo se pobrinuti za sina. Trajat će to neko vrijeme dok ne dođe sebi. Ima oštećenu glavu. Pođite! Emire izvedi ovog čovjeka iz stana! Molim te!

EMIR: Umorni smo. Za nekoliko sati moramo nazad u bolnicu. Stoga bi vas molio da ...

ANDREJ: Vaš sin je mrtav.

Tišina.

Tišina.

Mejra se skljoka na stolicu.

EMIR: Šta ste rekli?

MEJRA: Kada? Kako? Rekli su da je stabilan.

ANDREJ: Stabilno mrtav.

Emir iznenada uhvati Andreja za kragnu..

EMIR: Nemoj se zajebavat sa mnom! Nije mi ništa! Kostu su čitave, sve je čitavo. Vidio sam ga. Na trenutak kad su ga vozili u operacijsku ... Čak i motor je neoštećen. Kako se usuđuješ? Naš sin ... Nije ... Rekli su da se vratimo ujutru, da je sve uredu, da se ne brinemo i da ćemo poslije ... A ti ... Da je mrtav ...

ANDREJ: Nisam tako mislio.

EMIR: Kako *nisi tako mislio*?! Rekao si! Nemoj me praviti budalom! To je moj sin jedniac.

MEJRA: Naš!

ANDREJ: Zato sam tu.

EMIR: Da se zajebavaš s nama?

ANDREJ: Jer nije mrtav.

MEJRA: Ništa više ne razumijem.

EMIR: Izlazi! Odmah spizdi odavde! Neću više da te vidim!

ANDREJ: Da vam objasnim ...

EMIR: Nemaš šta objašnjavat! Hvala ti što si nas odvezao. To je sve.

ANDREJ: Njegova glava ...

EMIR: Operisali su ga ...

ANDREJ: Pet sati. Da.

EMIR: Temeljito. Sve je dobro, sve je zašiveno, sve je vraćeno u glavu.

ANDREJ: Došao sam kod vas jer nije još skroz mrtav.

EMIR: Nije niti će biti! Pa ko ste vi? Koji kurac si ti da se uplićeš u naš život. Doktori su rekli da ima oštećenu glavu ...

ANDREJ: Da ima *jako oštećenu*.

EMIR: Logično je kad se zabiješ u stub i glavom udariš u trotoar da si povrijeđen. Ako se zabiješ glavom može se dogoditi sve ...Koža puca, arkada puca kao u boksu. I lobanja pukne pa zamladi. Ima on tvrdu glavu.

ANDREJ: Niste slušali ...

EMIR: Kad sam bio mlad razbio sam glavu. Pogledajte, imam slomljen nos. Tukli smo se. Moj najbolji prijatelj je otkinuo komad ograde i udario me po licu. Pao sam s motora, slomio sam nogu. Pogledajte, ovdje sad za uhom imam ožiljak. Po po' glave. Ne vidi se ispod kose. Pao sam sa zida dok smo bježali. Krali smo voće. I ovdje, pogledajte...

Izvuče košulju iz pantola, pokaže stomak.

EMIR: Ovdje me prijatelj porezao nožem. Ništa posebno. Zamah i preko stomaka. Nabacivao sam se njegovoj djevojci. Nije više ni bila njegova. Bila je bivša. Prije toga su se razišli. Mladost, ludost! Ludilo! Bili smo divlji. Mladost mora biti divlja!

Nisam ni osjetio kad me porezao. Onda sam plakao. Ostali smo prijatelji ... Ubijen je u ratu. Ostala je uspomena. I ožiljak je ostao. I ovdje sad vidite nad kukom, ožiljak, operacija, imao sam šarafe koji su štrljili napolje i ostao je trag. Radio sam na dizalici. Pao sam. Isto na glavu. Sav sam u ožiljcima, ali sam svejedni živ. I čitav. Udario sam u glavu, pa šta! Krv je tekla, pa šta! Tu sam. Još uvijek. Isto ko' i moj sin.

MEJRA: Ja sam čula.

Tišina.

EMIR: Šta si čula ženo!?

Tišina.

MEJRA: Kada je ljekar...

ANDREJ: Glavni hirurg ...

MEJRA: ... rekao.

EMIR: I ja sam čuo. Da je povrijeđen.

ANDREJ: Ozbiljno.

EMIR: Začepi gubice kad ti kažem, jebote!

MEJRA: Jako ozbiljno.

EMIR: Glava je uvijek *jako ozbiljna*.

MEJRA: I da ne očekujemo ...

Tišina.

EMIR: Da se vratimo ujutru rekao je.

ANDREJ: To je rekao na kraju.

EMIR: Šta se ti i dalje uplićeš !!

ANDREJ: Čujemo samo ono što želimo čuti.

EMIR: I ja sam čuo da je operacija uspjela.

MEJRA: Rekao je ...

Tišina.

MEJRA: Da je tijelo živo ...

Tišina.

MEJRA: A mozak ...

Tišina.

ANDREJ: ...intrakranialno krvarenje, kontuzija čeonog režnja, deformisana baza i krov lobanje, oštećenja krvnih sudova, epiduralni hematoma, epiduralni hematoma, intracerebralni hematoma, oštećene moždane mase, nagnječenja, difuzna aksonalna lezija ...

Tišina.

ANDREJ: Vaš Andrej je biljka.

Zvoni.

Zvoni.

6. Prizor

getragen, incalzando con fuoco

Emir se stropošta na stolicu. Mejra brisne u plač.

Zvoni.

Andrej otvara vrata.

Vstopi Barbara.

BARBARA: Dobro večer.

ANDREJ: Moja žena.

BARBARA: Oprostite ... Nisem više mogla čekati dole u automobilu. Hladno mi je, pa sam ... Oprostite.

Tišina.

EMIR: Treba sačekati. Treba vjerovati. Do kraja.

ANDREJ: Nada zadnja umire. Da. Ali to govore samo u filmovima. I to američkim. Nada koja se na kraju pretvori u čistu sreću. Za povraćat'. Život je nešto drugo. Možeš vjerovati do kraja i opet se svejedno nađeš u govornima.

EMIR: O čemu govorite?

MEJRA: O tome da je beznadežno. O tome govori.

ANDREJ: Vaša žena razumije.

EMIR: Nikada neću prestat nadati se. Nikada !!

BARBARA: Ni ja neću prestat.

EMIR: A zašto vi?!

MEJRA: Ja ovo sve ko' da sanjam. Ko' teška noćna mora. Koliko je sati?

BARBARA: Četiri. Deset do četiri.

Mejra ustane.

MEJRA: Ne znam ko ste, šta ste, šta tražite ovdje ... i meni je sad svejedno. Noć nas je povezala. Ne zanima me više. Ja sam Mejra.

BARBARA: Barbara.

Žene se rukuju.

ANDREJ: Moje ime ste već čuli.

EMIR: Više puta.

Andrej pruži ruku.

Emir ne reaguje.

Tišina.

ANDREJ: I šta sad?

MEJRA: Mogla bih skuhati kafu.

EMIR: Još je rano da budiš komšije.

MEJRA: Stvarno. Nestalo nam je kafe.

BARBARA: Ništa strašno. U bolnici sam ih popila ... Pojma nemam koliko. One iz automata. Da su to neke kafe već odavno bi mi srce puklo.

MEJRA: Kuham tursku. Jaku. U našim krajevima pijemo jaku. Nena me naučila.

BARBARA: Možda samo čašu vode.

Mejra natoči vodu.

MEJRA: A vi, Andrej?

ANDREJ: Iskreno rečeno ... Kad već govorite o jakoj kafi ... ja bi nešto jako, žestoko.

MEJRA: Emire ...

Emir ustane i ispod sudopera izvadi staklenu flašu, postavi je na stol. Mejra stavi čašu pored.

ANDREJ: S užitkom ću.

Natoči si.

ANDREJ: A vi? Nećete?

EMIR: Ne.

ANDREJ: Ne pijete? Ili ne pijete više?

EMIR: Ovo drugo.

ANDREJ: Jeste li previše pili?

EMIR: Moglo bi se reći.

ANDREJ: Alkoholičar?

BARBARA: Andrej, molim te.

EMIR: Musliman.

ANDREJ: A, tako. Zanimljivo. Popiću ja jednog za vas. U čast polumjeseca na zelenoj zastavi! Na zdravlje!

Natoči još jednu. I popije u jednom potezu.

EMIR: Građevinci piju. Stalno smo napolju. Na kiši. U snijegu. I popiješ.

MEJRA: Nisi previše pio.

EMIR: Uvijek je previše.

MEJRA: Petnaestoga, kad je plata. Samo tad si pio.

EMIR: Prestao sam kad sam prvi put izgubio posao. Prije sedamnaest godina. Andrej se rodio i ja sam iznenada ostao na cesti. Imam dijete, rekoh sebi, a posla nemam. Poso' ti niko neće naći, a piće se uvijek nađe. Bivše kolege. Imaju grižnju savjesti, jer ti ne mogu pomoći, pa kažu: *Hoćeš nešto popiti? Hajmo po jednu popit.* I ne možeš se oduprijeti. Malo zato što se osjećaš ko' zadnji šugavi pas, malo zbog društva. *Družba će biti služba prije ili kasnije*, mislio sam. Pa nije bilo službe, samo družba i sve više alkohola. Onda sam rekao: Ne pijem. I razumijeli su. *A, Emir, musliman!* Klimnuo sam glavom. Iako nikada nisam bio pravi. Možda je bio moj deda ili otac. Iako je otac volio popit. I on je kuhao. Vrhunsku rakiju. Nena je

odlazila u džamiju, tamo dole, prije trideset, četrdeset godina, šta ja znam ... Blebećem li' blebećem dok moj sin leži tamo, u bolnici, priključen na cjevčice ...

Andrej natoči još jednu čašicu.

ANDREJ: Dobra je. Ne ujeda puno. Pitka. Mehka. Samo sklizi po grlu.

Popije. Natoči ponovno.

BARBARA: Danas ćeš još voziti.

ANDREJ: Ko će me zaustaviti u sedam ujutru kad svi idu na poso' i kad su policajci pospani ko ' školarci.

BARBARA: Nemoj više piti.

MEJRA: Muškarci! Prije čuju kamen. Voda bi nas poslušala.

ANDREJ: Pa i ako me zaustave! Pa šta!

EMIR: Zdravo vozački ispit. Onda autobusom na to vaše more.

ANDREJ: Ma gdje! Platim i vozim dalje. Još mi kažu *hvala gospodine*.

BARBARA: Andrej, prestani!

ANDREJ: Ako naletim na nekog striktno poštenog policajca, na nekog mladog, ali ako su dvojica, jedan iskorumpiran, drugi pošten ko' djevica Marija ... Iako, obzirom na to kako je naš Isusić nastao, nije bila baš najpoštenija djevojka ...

Popije.

I naspe još.

BARBARA: Pijan si. Oprostite mu ...

EMIR: Dok govori o svom bogu, meni ne smeta.

ANDREJ: Bog je bog. Svaki je lisac. Naš posebno, jednoj petnaestogodišnjakinji se uvukao pod jorgan, a nato je jadnog Jošu uvjerio da se ništa nije desilo, da se koža s kožom nije dotakla, ništa hopa cupa, nego čisto božije djelo ... A spermu je unaokolo prskao bijeli golub. Joj, oprostite gospođo, kako ono, Mira ...

ANDREJ: Mejra.

EMIR: Ko dobro ne podnosi piće, ne bi smio piti.

BARBARA: Oprostite mu, naporni dani su za nama.

ANDREJ: Nisam spavao ... šta znam ...

BARBARA: Nekoliko dana nismo spavali.

ANDREJ: Čini mi se da već godinama ne spavam.

Popije.

MEJRA: Nešto vam teško leži na duši ..

ANDREJ: Na srcu.

Krene opet točiti.

BARBARA: Nećeš više piti. Dovoljno si popio.

Barbara uzme flašu.

BARBARA: Gospođo spremite to molim.

MEJRA: Ono što iznesemo pred goste, ne vraćamo nazad. Kad gosta ugostiš, nebesa se raduju.. Tako kažu kod nas.

ANDREJ: Tako se govori! To je pravo gostoprimstvo! A ne ko' kod nas kad rakiju miješaju s vodom i to čuvaju samo za goste. Za sebe odvoje najbolju pa u spavaću sobu, sakriju 'za tutu. Tako ko ' tvoj stari kad dođemo u goste.

BARBARA: Prestani.

MEJRA: Rekli ste da volite svoju ženu.

ANDREJ: Pa volim.

MEJRA: Ne bi se reklo.

ANDREJ: Volim je najviše na svijetu.

BARBARA: Andrej, neprijatno mi je.

ANDREJ: Toliko je volim da večeras više neću piti. Toliko! Rečeno – učinjeno! Što se tiče vožnje ... voziću ja. Sve ću vozit. Nadam se.

EMIR: Ne, hvala. Nas dvoje idemo autobusom. Doktor je rekao da dođemo oko sedam.

ANDREJ: Sebe, svoju ženu i kći. Nas troje ću voziti! Kući!

EMIR: Oprostite. Mislilo sam da ...

ANDREJ: I ako me budu zaustavili, platiću im, zato što mogu. Mogu kupiti. Uvijek ih mogu kupiti. Ako ne njih onda one moje na obali. Kažem: Gradonačalnice, platio sam ti izbore, sad ti meni sredi vozačku. A on kaže: Hoću gospodine. Zato što mu ja dajem platu. Zato što svima dajem platu! Bogat sam!

BARBARA: Andrej ...

EMIR: Onaj ko se parama hvali, uskoro će mu se svidjeti i tvoje. I to kod nas vele.

BARBARA: Andrej je htio reći ...

ANDREJ: Ne objašnjavaj im šta sam htio reći!

BARBARA: Htio je reći zašto smo došli do vas.

ANDREJ: A prije toga bi htio reći nešto drugo. Istinu!

MEJRA: A ja bih se malo odmorila prije nego se vratim sinu u bolnicu, zato bih vas molila ako možete otići.

ANDREJ: Zar niste malo prije govorili o gostoprimstvu?

MEJRA: Rekla sam da su gosti dobrodošli. Vas dvoje niste uobičajni gosti.

BARBARA: Izvinjavam se ...

MEJRA: Pokucali ste i ušli. Ne poznajem vas ...

BARBARA: Oprostite, zaista ...

ANDREJ: Sačekaj! Barbara ja ću objasniti. Vidite ...

MEJRA: Htjela bi ići u kupatilo... Trebam svoj mir. Sin mi je nastradao.

ANDREJ: Slušajte ...

EMIR: Sve vrijeme vas slušamo! Dosta je!

ANDREJ: Gledajte. Sav štos je u trgovini. Razumijete? Daš - dam. Dam – daš. Slobodna trgovina. Imam firmu, dvije firme, uspješan sem ...

EMIR: Da, rekli ste.

ANDREJ: I kupujem. Znam kupovati. Novac kupi sve. Sve je na prodaju. Sve se može kupiti. Sve se može prodati. I sve ima svoju cijenu. Predmeti, ljudi, vlast. Ja to sve znam. Takav je sistem u svijetu. Zato smo se borili, zar ne?!

EMIR: Ja nisam.

ANDREJ: Većina. Željeli smo stvari, izbor. Kad sam bio mlad, tinejdžer, tako ko' sada vaš sin, išli smo u Trst, švercali kaubojke, kafu.

MEJRA: Sjećam se, da.

ANDREJ: Sad je sve na prodaju. Sve je u izlogu. Na dohvat ruke.

EMIR: Ako imaš novac.

ANDREJ: Ja ga imam. Imam ga i previše. Sve mogu kupiti. Ovu zgradu mogu da kupim. Ustvari već imam dvije. Ne, tri. Kupio sam samačke domove koji su se raspadali i renovirao ih. Unutra imam hotel. Hostel i dva hotela s tri zvjezdice. Sad dok stojim ovdje novac pritiče. Ljudi spavaju u mojim krevetima i novac kaplje kap, kap, kap, direktno iz njihovih snova u moj novčanik. Imam i firmu, više njih, fabriku obuće, trgovinu. Više veletrgovina. Tržni centar. Kod mene možete kupiti sve što vam srce poželi.

MEJRA: Toga sam se bojala ...

ANDREJ: Trgovina ne smije biti strah. Trgovina je užitak.

EMIR: Ako nešto prodajete, niste pokucali na prava vrata.

ANDREJ: Hoću reći, ja sam pravi čovjek za vas!

MEJRA: Nećemo ništa kupovati.

ANDREJ: Nisam rekao do kraja. Vidite: bez posla ste oboje.

EMIR: Dobiću posao. Obećali su mi ...

ANDREJ: Lažu! Svi lažu, samo novac ne laže. Ja imam novac i moj novac je fakt. Mogu raditi s njim šta hoću. Otvorim firmu, izmislim novu firmu, kupim auto, više auta, otvorim taksi firmu, za mene voze, novac pritiče ... Ili voće i povrće, hodam po zemlji i kupujem ekologiju, zdrav krompir, skoro džaba ga dobijem i skupo prodam, ljudi su ludi za zdravom hranom, čak i ako nije zdrava. Kupim jeftino, prodam skupo. Za pet godina sam još bogatiji. Ili pletenje na primjer. Žena plete, radi nešto rukama, ja od toga napravim biznis, veliki posao, sto dvadeset žena radi za mene, pletu, vezu, izrađuju goblene...

MEJRA: Mama me naučila izrađivat čipku.

ANDREJ: Evo! Bravo! Razumijemo se. Već govorimo isti jezik. Iz sitne čipke može nastati tvornica, posao, bogatstvo, automobili, Pradina torbica ... *Prada handbags!*

MEJRA: Kakva torbica?

ANDREJ: Samo vam novac treba. Početni kapital. To je to. I ja vam ga mogu dati. To je kraj bijede, kraj oskudice. Radićete za sebe, sam svoj gazda.

Tišina.

EMIR: Zašto?

ANDREJ: Šta *zašto?*

EMIR: Zašto bi nam dali novac?

Tišina.

ANDREJ: Za srce.

KRAJ PRVOG ČINA

DRUGI ČIN

1. prizor

espressivo, incalzando,

Isto scena .

Kuhinja.

Nekoliko trenutaka kasnije.

ANDREJ: Htio bih kupiti srce vašeg sina.

Tišina.

MEJRA: Srce ...

ANDREJ: Živo srce vašega sina. Da.

Tišina.

EMIR: Nestani.

Tišina.

Emir iznenada plane ... Prevrne stol ...

EMIR: Marš u pičku maternu! Boga ti tvog!

Barbara plane između Andreja i Emira.

BARBARA: (*Andreju*) Sve si zasrao!! (*Emirju*) Sačekajte da vam objasnim!

EMIR: Pizda ti materna trgovačka!

ANDREJ: Vaš sin još nije mrtav ...

Emir uhvati Andreja ...

EMIR: Živo srce hoćeš da kupiš!

ANDREJ: Dok je još uopšte živo!

BARBARA: Prestanite!

MEJRA: Emire, pusti ga nek ide!

EMIR: Koga da pustim? Prokletog ubojicu! Ubiću ga!

ANDREJ: Ne želim za džabe! Platiću kretenu glupavi!

MEJRA: Gotovo! Gotovo! Neka odu!!

ANDREJ: Njegovo srce je kapital vaše budućnosti.

Emir udari Andreja u lice.

EMIR: Spizdi, strvinaru!

Andrej mu vrati udarac.

ANDREJ: Ti ćeš meni strvinaru ... Kurac besposelni ... Luzeru!

Muškarci se hrvaju.

Udarci lete na slijepo i posvuda ...

MEJRA: Gotovo ! Gotovo je lijepo vas molim!

ANDREJ: Pizdo ciganska!

EMIR: Marš, marš iz moje kuće!

ANDREJ: Spizdi iz moje države!!

*Barbara posegne za torbicom. Iz nje potegne duguljasti predmet. Dotakne Andreja.
Nekoliko kratkih bljesaka. Andrej se dvaput presavije ...Padne na pod.*

ANDREJ: Pizda, pizda, pizda ...

EMIR: Ubiću te, ubiti ...

Barbara dotakne Emira. Iskre.

I Emir se presavije ...

EMIR: A! A! Jebote! A, aaaaa ...

Sve se smiri.

Muškarci polako dolaze sebi.

2. prizor

largetto lamentoso

BARBARA: Dosta je bilo!

MEJRA: Šta ste im uradili?

ANDREJ: Jesi li luda! Mene ... Mene ...

EMIR: Nešto me ubilo.

ANDREJ: Mene si ... Pičko, ja sem tvoj muž!

EMIR: Struja. Nije im škodilo.

ANDREJ: To sam ti kupijo ako bi te neko napao, pičko luda ...

MEJRA: A strujom ste ih?!

BARBARA: Električni *šejker*, za samoodbranu ... Samo tako ih umiriš.

MEJRA: Ko' govedo na pašnjaku.

Mejra se nasmije.

EMIR: Smiji se ženo smiji!

MEJRA: Kad bi vas tako više puta stresli, ne bi bilo nijednog rata.

Emir se istegne po flašu. Nagne.

Popije nekoliko konkretnih gutljaja.

MEJRA: Sedemnaest godina nisi pio.

EMIR: Sedemnaest godina me nije niko opalio strujom.

Andrej se protegne prema flaši u Emirovim rukama.

ANDREJ: Meni ... i ja isto ...

Emir doda flašu.

Andrej nagne.

MEJRA: Dobro ste se sjetili. To sa strujom. Goveda samo struja zaustavi. I muškarci su isto goveda.

EMIR: Tiše tamo!

Barbara izvuče fotografiju iz torbice.

BARBARA: Pogledajte!

Mejra pogleda fotografiju.

Muški dolaze sebi.

Sve se polako smiruje.

MEJRA: Vaša kći?

BARBARA: Da.

MEJRA: Sačekajte ...

Mejra pretražuje po kuhinjskim ladicama, nađe fotografiju i gurne je Barbari u ruke.

MEJRA: Naš Andrej. Na šestnaesti rođendan.

BARBARA: Lijep dječak.

MEJRA: I vaša kćerka. Lijepa djevojčica.

BARBARA: Tako su mladi.

MEJRA: I lijepi.

BARBARA: Mladost je uvijek lijepa.

MEJRA: Ima lijepu kosu. Vaša kći. Isto ko' ovaj naš. Možda za nijansu svjetliju. Ovaj naš ima kosu na moje roditelje. Oni su svijetli. A kad se rodio bio je crn. Sjećaš se Emire?

EMIR: Crn ko' vrag.

BARBARA: Naša mala isto. Imala je tako gustu crnu kosu. Ko dječkić je bila. Nikada neću zaboraviti kako se Andrej iskreveljio kad je prvi put vidio. Stojao je kraj kreveta i nije mogao

zatvoriti usta. *Zar nije lijepa?* pitala sam ga. On je progutao pljuvačku i rekao: ovaj ...crna je. Bila sam tako uvrijeđena.

Andrej polako dolazi sebi.

ANDREJ: Bio sam šokiran.

BARBARA: Kroz nekoliko mjeseci je izgubila crnu kosu. I onda postala svijetla.

MEJRA: Kako joj je ime?

BARBARA: Tanja.

MEJRA: Paše joj. Njeno ime.

BARBARA: I vašem Andreju paše da je Andrej.

ANDREJ: I ja sam Andrej.

EMIR: Ponavljaš se ko' da si pokvaren.

MEJRA: Vama vaše ime ne paše.

ANDREJ: A je li?

MEJRA: Prevarili su se kad su vam dali tako lijepo ime. Morali bi biti ...

ANDREJ : Šta?

MEJRA: Dragan. Jednom sam poznavala nekog Dragana.

EMIR: Kada?

MEJRA: Kad je zapeo na vrata, nisi ga se više mogao rješiti. Bio je vojnik.

EMIR: Za Dragana mi nisi rekla.

MEJRA: Pao je u ratu. Ne zna se gdje mu je grob.

ANDREJ: Hvala.

MEJRA: Ko se naslanja na vrata, vrata ga pokopaju podase. Tako kod nas kažu.

ANDREJ: Još jednom *hvala*.

MEJRA: A imate lijepu kćerku.

BARBARA: Ide u gimnaziju.

MEJRA: I naš sin. Dobro mu ide. Zanima ga medicina. Možete zamisliti, medicina! Želi postati ljekar.

BARBARA: Naša hoće biti slikarka. Od malena voli crtati.

MEJRA: Umjetnica. To je lijepo. Umjetnost je lijepa.

EMIR: A medicina korisna.

BARBARA: Vidjet ćemo.

MEJRA: Ne znam po kome je takav ...Mislim to da hoće postati ljekar. U nas nema ljekara. Hodža ima, ali ljekara nema. A vrijedan je. I ako je vrijedan, zašto da ne. Ako ovako dobro nastavu učiti, iduće godine će biti oslobođen mature.

ANDREJ: Uopšte ne de u školu. Već godinu dana.

MEJRA: Ko?

ANDREJ: Naša kći. Uopšte više ne ide u školu.

BARBARA: Nekoliko zadnjih mjeseci.

MEJRA: Nisam ni pomislila ... Naš Andrej ... Emire! Poslije nesreće ... Kako će u ponedjeljak u školu ako ...

Tišina.

EMIR: Doktori će kazati. Neko vrijeme će vjerovatno morat ostat kod kuće ...

ANDREJ: Doktori su već rekli.

Tišina.

EMIR: Ne prestaješ i ne prestaješ, šta?!

BARBARA: Zato smo tu.

ANDREJ: Zato smo pokucali na vaša vrata.

EMIR: Zašto? Možete li konačno jasno i glasno reći zašto ste tu?

BARBARA: Zbog Tanje.

Tišina.

ANDREJ: Naša kći čeka na vašeg Andreja.

3. prizor

largo apaisé

Tišina.

MEJRA: Kako ...?

BARBARA: U bolnici. Leži u sobi odmah pored operacione sale.

MEJRA: Čeka na srce ...

ANDREJ: Tako reći otvorenog prsnog koša. Djevojka čeka na dječka.

BARBARA: Visi o' koncu. Svaki pokret je napor za nju. Kad me gleda i nasmije se strah me da njeno srce neće izdržati napora blagog osmijeha. Tako blagog, neprimjetnog kao što je trag toplog uzdaha na staklu ... neće izdržati.

ANDREJ: Gasi se. Trepti. Ko' mali plamen na jakom vjetru ...

MEJRA: A naš sin ...? Kako?

BARBARA: Mlad je. Njegovo srce je jako.

MEJRA: Ama živ je.

ANDREJ: Biljka.

EMIR: Nemoj ti meni *biljka!*

BARBARA: Nije mislio tako.

EMIR: Rekao je!

BARBARA: Stvar nije mislio ...

EMIR: Šta hoćete? Šta uopšte želite? Srce? Ja, nisam glup. Sve čujem. Razumijem. Znam da hoćete srce ali moj sin ga treba, moj sin će biti ljekar. Pa kad bi sad svi skupa ovdje crkli!

ANDREJ: Vaš sin je idealan LBO. Znete li šta znači LBO? Ne znate, nisam ni ja znao dok nisam dane i noći proveo po bolnicama , po svim mogućim bolnicama u svim okolnim državama. Držao sam svoju kćerku za ruku. U zadnje tri godine je imala pet operacija. Jedan Japanac je operisao dok je bila beba. Dvanaest puta sve skupa. Po malo je otvarao. Njen mali prsni koš ... platio sam. Sve sam platio i preplatio.

EMIR: I sad ti je žao?

ANDREJ: Nije mi žao.

EMIR: Ne bi toliko puta spomenuo novac da ti nije žao.

ANDREJ: Novac je blato.

EMIR: A kad ga imaš onda je to znatno blato.

ANDREJ: Imaš blatnjave ruke od njega. Nikada zlatne, uvijek prljave. Razumiješ?

EMIR: Ne. Ali mi je jasno da si ti blato. Prljavo blato koje misli da može sve da kupi, sve da umrlja. Ne, mog sina ne možeš kupiti.. Njegov život ne možeš isprljati svojim usranim parama.

BARBARA: Naša kći treba srce vašeg sina.

ANDREJ: On je svakako LBO. Pomirite se s tim. Danas, sutra, prekosutra, za dvije godine, on je samo i jedino LBO! Moja Tanja ne može čekati na sutra, na prekosutra ...Njoj treba sad!

Emir ustane, okrene se prema zidui.

S pesnicom ne jako udara po zidu.

EMIR: Jebi se, jebi se, jebi se, jebi se, jebi se!!!

MEJRA: Šta je to LBO?

ANDREJ: Na njega čekam svaki dan, sve dane, već godinu dana čekam i danas je došao. Odahnuo sam. Bio sam sretan što su ga dovezli. Sretan!

BARBARA: Leteća Banka Organa.

ANDREJ: ... je priletela u obliku vašg sina i usrećila me.

MEJRA: Šta?

BARBARA: Tako kažu za mlade i zdrave motoriste koji pretrpe teške povrede glave. Njihovo tijelo je zdravo. Idealni su kao darivaoci ...

Tišina.

MEJRA: I vi ste bili sretni?

ANDREJ: Da. Ne. Da. Ne ... ne bi se smio radovati tuđoj nesreći. Ali da. Ne. Ne znam.

BARBARA: Za nekoga je sreća, za nekog nesreća.

EMIR: Nesreća je uvijek nesreća.

BARBARA: Smrt, koja može biti život.

EMIR: Smrt ne može biti život! Smrt je u zavadi sa životom. I loše stvari nisu dobre. Ne mogu biti. Je li rat dobar? Nema dobrog rata. Smrt nije dobra. Neću u to povjerovati! Kao što ne mogu povjerovati da je bijelo crno. Kao što ne vjerujem da u biljci nema života.

MEJRA: Moj sin je banka?

BARBARA: Tako kažu. Tako se šale bolničari po hodnicima ...

ANDREJ: *LBO! Došla je leteća banka organa.*

BARBARA: Ne misle oziljno. Nisu zlonamjerni.

MEJRA: Kako mogu tako pričati?!

BARBARA: Ma pustite.

EMIR: Šta da *pustimo*?

BARBARA: U bolnici se svaki dan susreću sa teškim stvarima. Humor im pomaže da prežive svu teškoću.

EMIR: Neću da se šprdam s mojim sinom. Neću i ne dozvoljavam.

BARBARA: Moju kćerku zovu čekalica.

MEJRA: Kako?

ANDREJ: Čekalica. Djevojčica koja čeka.

BARBARA: Na srce.

Tišina.

ANDREJ: Umrijet će ako ne dobije srce.

BARBARA: Bez srce se ne može živjeti.

ANDREJ: Vaš sin ima srce za našu kćerku.

BARBARA: Tijelo naše kćerke može biti dom za srce vašeg sina.

Tišina.

BARBARA: Istih su godina. Mladi. Lijepi. Da živimo ovdje, možda bi išli u istu školu, bili bi školski drugovi. Možda čak i par.

MEJRA: Ama moj sin *nije* mrtav!

BARBARA: Moja kći će biti mrtva. Kroz nekoliko sati. Za koji dan.

ANDREJ: Žuri se. Napravili su ispitivanja. Sve se slaže. Dobar su par. Kompatibilni. Biotestove su uradili. Krv, RH, faktor, sve je idealno.

EMIR: Kakve testove? Šta su uradili? Ja nisam dozvolio. Ko je dozvolio?

ANDREJ: Platit ću sam. Imam svoje ljude. Novac ima svoje ljude posvuda.

EMIR: Prijavit ću vas! Podiću tužbi!

ANDREJ: Samo hajde, tuži, platiću kaznu, koliko god hoćeš ću da platim, i u zatvor ako treba, *samo da dobijem srce!*

MEJRA: Šta ako se sve sredi i naš sin dođe sebi? Ako se probudi sutra, za sedmicu, za mjesec?

ANDREJ: ...intrakranialno krvarenje, kontuzija čeonog režnja, deformisan baza i krov lobanje, oštećenja krvnih sudova, epiduralni hematom, epiduralni hematom, subduralni hematom, intracerebralni hematom, oštećene moždane mase, nagnječenja, difuzna aksonalna lezija, pola lica fali ...

MEJRA: Ne!

ANDREJ: Kostri lica nisu ni pokušali sastavljati. Priključen je na aparate ... Mozak samo pišće: pi pi pi pipi ... Nikakvih oscilacija, nikakvih znakova života.

EMIR: Kakav čovjek moraš biti da to govoriš?! Zašto to govoriš, zašto?!

ANDREJ: Jer volim svoju kćer i duša mi se trga kadje gledam kako se gasi, kako gubi snagu ...

EMIR: I ja isto volim svog sina.

BARBARA: Ako ga voliš onda dozvoli da njegovo srce i dalje kuca!

Emir pokrije rukama lice.

Tišina.

Tišina.

MEJRA: Sjećam se ... Imo' je možda pet godina, nije išao u školu, bili smo ... Emire, sjećaš se, bili smo na placu tada kad smo još misli sagraditi kuću .. Svake nedelje smo išli tamo i sanjarili kakva će biti kuća, gdje će biti spavaća, gdje dječija soba, gdje kuhinja. Sjećaš se?

EMIR: Da nije bilo rata ...

MEJRA: Naveče smo se vraćali. Morali smo preko brda. Kroz šumu do ceste gdje je bila autobuska stanica. I Andrej na placu zaboravi igračku.

EMIR: Auto. Mercedes. Kupio sam mu ga u Njemačkoj.

MEJRA: Rekla sem: *Idi nađi ga, nas dvoje ćemo te sašekati..* Još vidim njegove krupne iskolućene oči. Okrenuo se i potrčao nazad. Onda je došao autobus. Otišao bez nas. Idući je trebao biti za sat vremena. Nigdje nam se nije žurilo.

EMIR: Plakao je.

MEJRA: Iz šume sam čula njegov plač. Mislila sam da je pao. Kad nas je ugledao, zaustavio se u mjestu. Onda je još jače zaplakao i potrčao prema nama.

EMIR: U naručju je stezao igračku. Plastičnog mercedesa.

MEJRA: Uopšte nije mogao prestati plakati. *Šta ti je? Šta se desilo?* Ispitivala sam ga. *Jesi li pao? Zašto plačeš?* Kad se nakon nekog vremena smirio, pogledao nas je i *rekao: Prepao sam se da ćete me ostaviti.*

Tišina.

MEJRA: Moramo sačekati. Ne smijemo ga ostaviti.

Tišina.

Mejra ustane..

MEJRA: Odoh pokucat kod komšija za kafu. Skoro je pet sati. Miro ustaje u ta doba, čujem ga kroz zid kako kašlje. Možda je već ustao.

Mejra ode niz hodnik..

Otvori vrata. Nestane u mraku na stepeništu.

4. Prizor

morendo, agitato

EMIR: Čuli ste. To je zadnje što imamo reći.

Tišina.

ANDREJ: Oboje će umrijeti.

BARBARA: Ne!! Ne želim da tako govoriš!

Tišina.

ANDREJ: Emire, tvoj sin se neće probuditi. Čekat ćete sedmice, mjesece, možda i godine ... Nikada se neće vratiti iz šume.

EMIR: Dok njegovo srce bude kucalo mi ćemo ga čekat.

ANDREJ: U osam je ljekarski konzilij, onda će vam još jednom reći što su vam već rekli, a vi niste htjeli razumjeti ...

EMIR: Nisem čuo.

ANDREJ: Reći će vam da je bolje da isključe, da ga skinu s aparata, da nema smisla ... Vas dvoje ćete se joguniti, čekati, mučiti se i na kraju ćete dozvoliti.

BARBARA: A za našu kćerku će biti prekasno.

ANDREJ: Nosićete je na savjesti!

Emir poludi.

EMIR: Nemoj mi to radit, samo to ti kažem, nemoj mi to radit!! Ne uzimaj mi sina prije nego što smrt kaže završnu riječ, ne sasipaj mi na glavu planinu krivice, nisam kriv i ne želim biti kriv! Ne radi mi to, samo to ti kažem, nemoj mi to radit !! Da nam niste pokucali na vrata imali bi samo svoju bol, sad ćete nam naprtiti još i svoju. To je prljavo!

BARBARA: Srce će propasti.

EMIR: Ljudsko srce nije komad mesa koje propadne ako ga ne prodaš do početka vikenda! S kakvim pravom nam to radite?! Ne pozajem vas, ne poznajemo se. Vi ste kao noćna mora. Lijepo obučeni, kravatirani, u skupom mantilu, sa kožnim rukavicama sjedite u našoj skromnoj kuhinji, imate prekrížene noge, gledam vaše skupe cipele, osjećam vaš parfem, mirišete na bogatstvo, na novac, znam da se nikada ne bi ni sreli, da bi na ulici okrenuli glavu na drugu stranu kad bi nas vidjeli, mene i moju ženu koja nije bila kod frizera još od vjenčanja, od onda od kako smo pobjegli od rata ovamo, u stranu bi gledali, nakreveljili bi se, smučilo bi vam se kad bi morali zaviriti u naš dom gdje je sve odnekud sakupljeno, posuđeno, kupljeno polovno, na rasprodajama, stol za kojim sjedimo je s odpada, šporet iz Karitasa, vašoj zlatnoj kćeri bi zabranili da se druži s našim sinom, znam to, sve znam, vi ste na drugoj stani, vi ste oni kojim misle da je sve lako i da vaš novac može sve, jer može sve, i ako nekad pribjegnute nama, ako pogledate sa vaših zlatnih oblaka na blatnjavo smetljište ovog svijeta, to je uvijek samo onda kada hoćete nešto od nas, kad hoćete našu krv, naše srce. E, brate, ne dam. Ne dam srce! To je još jedino, što mi je ostalo.

Tišina.

Barbara ustane.

BARBARA: Ne mogu više. Mogu li na balkon? Htjela bih zapaliti.

Tišina.

Barbara ode na balkon. Zatvori vrata za sobom.

U prozoru vidimo njenu siluetu i žar cigarete..

5. Prizor

con fuoco

ANDREJ: Sami smo. Požurimo. Žene nisu za biznis. Ovako ću reći ...

EMIR: Ne želim slušati.

ANDREJ: Brzo se moramo dogovoriti.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Misliš li da bi tek tako kucali na tuđa vrata, hodali po nepoznatim stanovima, puzili za tobom da nismo već prije probali sve drugo? Da nije stvarno tako hitno. Puno rađe nego što sjedim u ovoj kuhinji, poslao bih je u Ameriku na privatnu kliniku, kupio neko afričko srce, možda arapsko, sad su prepušteni na nemilost, naručio bi da ga istrgnu iz prsa **nekom indijančetu**, nekom zamorčetu koje nikome ne fali ...

EMIR: To bi uradili?

ANDREJ: Hipotetički. Ako uopšte znaš šta ta riječ znači. *Kao da jesam*. Mogao sam to uraditi. Možda i jesam. Hipotetički! Platilo. Kupio. Meso nepoznatog izvora. Imam novac. Svejedno mi je.

EMIR:Uradio si to. Stvarno. Pa kakav si to čovjek.

ANDREJ: Hipotetički! Samo hipotetički. Moglo bi. Ali se nije primilo. Jebiga. Ne primi se svako srce. Moja kći neće svako srce. Odbaci ga. Kao u ljubavi. Ako ima hemije, onda je to ljubav.

EMIR: Strašne stvari mi govoriš, čovječe!

ANDREJ: Njeno tijelo je umorno. Ne može više. Ne mogu je poslati na avion. Ne bi izdržala ni do aerodroma. Pored toga je još i izbirljiva. Moja kći. Kao njena mama. Sviđa joj se srce vašeg sina. Slažu se. Biohemija i te stvari. Provjereno. Svi testovi su već napravljeni. Neće početi trunuti u njoj, nego će se primiti, kao što se mlado sjeme prilepi na zrelo jajašce. Živjeće u njoj. Zato moramo požuriti.

EMIR: Ja ću sačekati svog sina.

ANDREJ: Mogu vam dati tristo hiljada. Imam u banci. U bankovnim oazama. Ostavljeno na sigurnom. Odmah vam mogu isplatiti. Za nekoliko sati sve može biti u koferu. Bez poreza.

EMIR: Tristo hiljada? Niko ne može samo svojim rukama toliko zaraditi.

ANDREJ: Nisam ih zaradio samo svojim rukama. Zato ih mogu lakše dati. I kuću. I to ću dati. Dodatno. Pet godina staru bajtu. S pogledom na more. Pet soba. Vikendicu. Sve opremljeno. Sve zastakljeno. Moj prijatelj advokat čeka na moj poziv. Ima telefon ispod jastuka. Samo kažem, on dođe, mi potpišemo. I auto prîde. Sviđa ti se. Jeep. Kožna sjedišta. Tvoj je.

Andrej izvadi ključeve i baci ih na stol pred Emira.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Tristo hiljada!! Kuća! Auto!

EMIR: Ne.

ANDREJ: Hoćeš još? Razumijem. Biznis. Nisi tako glup, ko' što sam mislio. Pola milijona.

EMIR: Ne.

ANDREJ: Za mišić? Za komad mesa, koji može spasiti život!

EMIR: Ne!!

Tišina.

6. Prizor

sotto voce, tenuto

Andrej ustane. Ode do balkonskih vrata. Vidimo Barbaru kako puši na balkonu.

Andrej se vrati.

ANDREJ: Sviđa ti se?

EMIR: Šta?

ANDREJ: Moja Barbara.

EMIR: Kako ...?

ANDREJ: Vidio sam te kako si je gledao.

EMIR: Lijepa žena.

ANDREJ: Sviđa ti se.

EMIR: Ne zanimaju me tuđe žene.

Tišina.

ANDREJ: Tvoja je. Dam ti je.

EMIR: Šta?!

ANDREJ: Ne zauvijek. Nego na nekoliko puta. Onoliko puta koliko budeš htio. Dok se ne zasitiš.

EMIR: Ti si lud..

ANDREJ: Očajan sam.

EMIR: To nisam čuo.

ANDREJ: Jesi. Jako dobro si čuo. Pola miliona. Kuća. Auto. Zadovoljstvo. Mjesec dana, dva meseca, pola godine ... Stvar dogovora. Mislim, **jebanje**.

EMIR: Primitivan si.

ANDREJ: Ne seri? Primitivan? Zato što želim spasiti život svoje kćerke??

Tišina.

EMIR: A ona?

Andrej zapljeska dlanovima.

ANDREJ: Bravo! Znao sam da se s tobom može naći *zajednički jezik!*

EMIR: Stvarno si lud.

ANDREJ: Tako govorimo u poslovnim krugovima. *Naći zajednički jezik.* To znači samo jedno – da je neko dobio, a neko najebao. Ja ću najebat. Izgubit ću pare. I izgleda da ću dijeliti ono što mi muškarci nerado dijelimo s drugim mušarcima. Ali uredu, dobiću nešto što je nemoguće kupiti novcem: život. Sklopili smo dobar posao.

EMIR: Ja nisam ništa reko'.

ANDREJ: Rekao si: *Šta ona misli o tom'?*

EMIR: Nisam.

ANDREJ: Nešto u tom smislu si rekao. Znači počelo te zanimat.

EMIR: Ovo više nije normalno!

ANDREJ: Pola miliona, i kuća, i auto vrijedan osamdeset hiljada, kupljen prije manje od mjesec dana i lijepa žena koju možeš imati, kao da sanjaš, to ti se ne čini kao dobra ponuda? Nema ništa normalnog u tome. To je biznis. Posao. Moja ponuda.

EMIR: Žena koja bi pristala na to je obična ...

Tišina.

ANDREJ: Šta ? Kurva?

EMIR: Žena koja bi to uradila ne voli svog muža.

ANDREJ: Samo ljubav koja se sposobna tako žrtvovati je prava ljubav.

7. Prizor

poco a poco piacevole

Barbara uđe.

EMIR: Možda ne možete ni zamisliti ... Ali vaš muž mi je upravo ponudio ...

BARBARA: Mene.

Tišina.

EMIR: Sad mi je već jasno! Bili ste u dogovoru!

ANDREJ: Niti *pod razno!*

BARBARA: Očekivala sam to.

EMIR: Ne mogu da vjerujem! Kakv par!

Barbara sjedne za stol.

BARBARA: I ?

EMIR: Nisam ništa rekao. Samo sam se začudio.

ANDREJ: Zanimalo te. Priznaj!

EMIR: Ne.

BARBARA: Ne sviđam vam se?

EMIR: Sviđate. Mislim, da. Sviđate mi se, da. Ali ...

BARBARA: S novcem koji vam nudi Andrej mogli bi kupiti svaku ženu.

ANDREJ: Pola miliona.

EMIR: Ne kupujem ljubav.

BARBARA: Ni ja je ne prodajem.

EMIR: I šta onda?

BARBARA: Ljubav se ne može ni kupiti ni prodati. Samo tijelo.

EMIR: I vi bi dali tijelo ...?

BARBARA: Previše volim svoje dijete da bi rekla ne.

Tišina.

ANDREJ: Jesmo li se dogovorili onda?

EMIR: Ne.

BARBARA: Zašto?

EMIR: Zato što nije djeljivo. Tijelo je cjelina i nije djeljivo. Nije duša posebno, krv posebno, srce posebno. Sve je to zajedno. Tijelo ide cijelo u zemlju. Ratovi rasparčavaju, životinje raznose strvinu po šumi, lisice nose raspadajuće leševe ... A čovjek odlazi cijeli u zemlju i onda cijeli u nebo. To i nakon smrti sačuva ljudsko dostojanstvo.

ANDREJ: Ne seri sad o tome!

EMIR: Knjiga kaže da je ljubav jedinstvo, tijelo i duša. I vaša žena je to rekla. Dakle i ja sam uvjeren da je tijelo jedinstvo. Tako misli i vaš bog.

ANDREJ: Nemoj sad još i boga u sve ovo miješat!

BARBARA: Rekli ste da vam bog ništa ne znači?

EMIR: Da. Ne vjerujem u boga. Ni u vašeg ni u svog. Ni u kakvog! Ali znam da je tijelo cjelina. Ne dam srce svog sina, ne dam! Ako dođe smrt i uzme ga pod ruku, onda se moram pomiriti s bolom. Ali i kad ga bude vukla na drugu stranu želim da ima srce sa sobom. Svoje i moje srce u njegovom.

BARBARA: Egoistični ste.

EMIR: Zato što ne dam srce svog sina?

ANDREJ: Ne moraš ga davati, prodaj! Molim te lijepo, pusti da te platim, imaj moju ženu! Sve će ti dati, sve, i ono što nikada nisi smi ni sanjati. Napraviti će ti nebesa na zemlji! Hoćeš da kleknem? Evo klečim.

Poklekne.

ANDREJ: Hoćeš da oboje pokleknemo?

Potegne Barbaru ka sebi.

ANDREJ: Klečimo pred tobom! Molimo za život.

8. Prizor

piangevole ma non troppo, maestoso

Na vratima se pojavi Mejra.

MEJRA: Nema kafe. Prvog kupi, dvadesetog mu nestane. Isto ko' i nama.

Barbara i Andrej još uvijek kleče nasred kuhinje.

MEJRA: Razgovarali smo. I njegova žena je bolesna. Srce. Već godinama. Nisam to znala.

EMIR: Ustanite!

Barbara krene ustati.

Andrej je povuče nazad.

ANDREJ: Sačekaj.

Mejra stoji nasred kuhinje. Ruke spuštene. Vlada mir.

MEJRA: Koliko samo ljudi treba srce. Iza komšijskih vrata, u prvoj ulici. Možda i poštar koji uzdiše po stepenicama, možda ona žena na trafici, crvenih obraza i pomodrijelih usana ...

Srce koje kuca, koje isijava život, koje se trudi, koje se odupire, koje ne izdrži, koje je crno, puno ožiljaka, bijelo, crveno. Srce kojeg nema. Koje posustaje. Prazna tijela, kuće bez bila. Toliko praznine u ljudskim prsima. A nisam znala, nisam ni primjetila. Koliko je ljudi koji trebaju srce. Veliko, mesnato, toplo srce u hladnoj zimi. Koliko praznih kuća. Koliko hladnih soba bez srca.

Tišina.

EMIR: Nudili su mi novac.

MEJRA: Čula sam

EMIR: Ogroman novac.

MEJRA: Zaustavila sam se pred vratima i čula sam.

EMIR: Nudio mi je svoju ženu.

MEJRA: Sve sam čula.

EMIR: Rekao sam *ne*. Ne! Rekao sam.

MEJRA: I razumejla sam.

EMIR: To je bolesno! Pometeno! Nenormalno! Nuditi tijelo svoje žene!

ANDREJ: A šta s novcem?

EMIR: Ponesi ga sa sobom u pakao!

MEJRA: (*mirno*) Kad bi to pomoglo. Kad bi vratilo. Kad bi se opet zamladilo. I ja bi.

Tišina.

EMIR: Molim te lijepo... Mejro.

Barbara ustane.

I Andrej ustane.

BARBARA: Mogu li vam nešto pokazati ...

Barbara iz torbice izvadi nešto slično telefonu. Srebrnu kutiju postavi na stol.

Pritisne tipku ...

BARBARA: Poslušajte.

EMIR: Šta?

ANDREJ: Samo slušaj.

Slušaju.

Slušaju.

EMIR: Šta je to?

BARBARA: Tiho, jako tiho, jedva se čuje ...

MEJRA: Disanje.

Slušaju.

Slušaju.

BARBARA: Njeno disanje.

ANDREJ: U bolnici na noćnom stoliću sam ostavio prijemnik ...Dozvolili su mi. Platilo sam.

BARBARA: Da je možemo čuti.

ANDREJ: Čujemo je noću i danju.

BARBARA: Nosim sa sobom u toribci, a ponoći ostavim na jastuk ...

ANDREJ: Njeno disanje.

BARBARA: Jedva čujno.

Osluškuju.

Mejra posegne u džep svog mantila ...

MEJRA: I ja imam nešto.

Na stol pored aparata iz kojed se čuje tiho jednakomjerno disanje, Mejra postavibijelu maramicu.

MEJRA: Kad smo se vratili iz bolnice ...

EMIR: Išli smo busem a onda pješke.

MEJRA: Išli smo pogledati. Tamo gdje je sletio s ceste, gdje se zaletio ...

EMIR: Nisam htio. Ne odmah. Ne odmah danas. Možda sutra.

MEJRA: Morala sam tamo.

EMIR: I otišli smo.

MEJRA: Ulična svjetiljka, stub je bio naget.

EMIR: Granitni ivičnjak zdrobljen. S takvom snagom je ...

MEJRA: ... glavom.

Mejra razmota maramicu.

MEJRA: Krv.

EMIR: Njegova krv.

MEJRA: Obrisala sam krv, sinovu, mladu, crvenu. Ne znam zašto. Sagela sam se i pokrila je, stavila dlan na nju. Na krv, sinovu, crvenu. Bila je živa. Čini mi se još topla. Dozivala je da je uzmem sa sobom. Nijemo je dozivala. Sijala se, glatka, živa, kako bi je opazila, krv, sinova, mlada, crvena. Sagela sam se k njoj. Sagela sam se koliko mogu. Zavila sam je bijelom maramicom. Pokrila. Zavila. Stisnula u dlan, krv, sinovu, mladu, crvenu. Uzela sam je sa sobom. Dok smo sjedili ovdje za stolom, sami stranci, stiskala sam je u šaci, u džepu, duboko je gurnula, niste vidjeli, niste ni slutili da u mom dlanu živi krv, sinova, mlada crvena. U tišini je sa mnom, krv koja je iscurila iz mesa, koja je briznula, koja je pošpricala granit, željezo, mrak večeri, škripanje kočnica, škripanje pijeska pod točkom motora ... i sa mnom je. Krv, sinova, mlada, crvena. Ko' disanje vaše kćerke.

Mejra pusti maramicu pokapanu kapljicom krvi uz srebrenu kutijcu prijemnika iz kojeg se čulo jedva čujno disanje ...

Osluškuju.

Slušaju.

9. Prizor

piacevole con moto

MEJRA: Idemo.

EMIR: Kuda?

MEJRA: Njima.

Mejra obuče mantil..

ANDREJ: A nas dvoje?

MEJRA: Mislim da sad možemo ići zajedno.

ANDREJ: Da, jasno, naravno ... Zajedno.

Mejra pride Barbari.

MEJRA: Drago mi je da smo se upoznale.

BARBARA: Ja ...

MEJRA: Bićete lijep par. Najljepši.

Tišina.

BARBARA: Ne znam kako da se zahvalim ...

ANDREJ: Neće vam biti žao. Stvarno. Platiću .

Mejra se nasmije.

MEJRA: Srce se ne može kupiti.

Barbara zagrlj Mejru.

Traje neko vrijeme.

Iznenada se začuju zvukovi grada koji se budi.

Autobusi. Sirena u daljini.

Tiho , jedva čujno disanje.

Moškarci se obuku.

Barbara krene uzeti srebrni prijemnik sa stola.

MEJRA: Pusti. Neka nas tu sačekaju. Kad se vratimo skuhaću kafu.

ANDREJ: Kupiću na pumpi.

MEJRA: Jaku. Veoma jaku. Kao kod nas.

Odu.

Prazna kuhinja.

Na stolu prijemnik.

Uz njega raširena maramica sa crvenim flekama..

Tiho, jedva čujno disanje.

Jutro.

KRAJ